„МУЗИКАТА Е ОБИЧ КЪМ ЧОВЕКА...“

Разговор с н. а. на ЛССР Василий Синайски

Той е от най-младите диригенти тази година на фестивала, което не му пречи да бъде един от най-ут върдените. Завършил блестящо Ленинградската консерватория, носител на първа награда от международния конкурс „Херберт фон Караян“, главен диригент на симфоничния оркестър на Рижката филхармония, н а. на Латвийската ССР Василий Синайски още с пристигането си изрази готовност да проведем този разговор.

— Вие не идвате за първи път в Русе. . .

— Да, това е третото ми гостуване в България и във вашия град. През 1978 г. бях тук със симфоничния оркестър на ЛССР, през 1980 г. лири жирах Русенската филхармония и сега отново съм сред приятели.

— Имате ли впечатления от нашия фестивал?

— Преки не, но той е из вестен у нас и ние знаем много за неговата висока класа, която се дължи на участието на големи състави, диригенти и изпълнители. . . Репертоара и богатството на фестивалните програми, на българските произведения в тях. Колкото до вашата публика, познавам я добре и мога да кажа за нея само ласкави неща — доброжелателна, въодушевена, сърдечна. . .

— А работили ли сте досега с н. а. Тихон Хренников и Вадим Репин?

— Ние се подготвяхме отговорно за вашия фестивал. Тихон Хренников и Вадим Репин гостуваха в Рига, репетирахме заедно, а след това и двете си програми изпълнихме пред рижката публика. В крайна сметка гостуваме у по братими и амбицията ни е да се представим в най-добрата си форма.

— Бихте ли коментирали тези програми?

— Да, с удоволствие. Авторският концерт на Хренников включва творби, създадени през последните години. Някои от тях, като Концертът за пиано и оркестър №3, бяха изпълнени за първи път в Москва на неговия 70-годишен юбилей и сега в Рига. Поради сложността си Концертът за цигулка и оркестър № 2 се интерпретира най-често от виртуози-цигулари и толкова по-интересно е, че с него убедително се справя на-

(Следва на стр. 4)

Любомир СТЕФАНОВ

„Музиката е обич към човека...“

(Продължение от стр. 1)

шият малък, но изключително даровит Вадим Репин. Той е още момче, но има феноменална техника на цигулар и се отнася с очудваща сериозност към работата си.

Рапсодия № 2 от Евгений Светланов във втората ни програма е посветена на големия български композитор Панчо Владигеров. За първи път бе изпълнена в Москва по случай 50-годишнината на Светланов — нашия именит диригент и творец. В нея звучат български мотиви, тя дава добра възможност за изява на солистите, особено на духовите инструменти. Тук искам да обърна внимание и върху другия наш солист — валдхорнистът Арвид Клишанс. Рядкост е духач да носи званието народен артист, а той е такъв и като солист е обиколил много страни.

— Интересно е да чуем мнението Ви за оркестъра, който ръководите.

— Държавният симфоничен оркестър на ЛССР е най-големият и най-добрият в републиката. Дълго време той фигурираше като радиооркестър и затова продължава да прави записи за радиото и телевизията, но и гастролите му стават все повече. Из целия Съветски съюз, в социалистическите страни, другаде. . .

— В този смисъл как виждате призванието на музиката и музикантите в съвременния свят?

— Няма да открия нещо ново като кажа, че музиката съпътствува човека от зараждането на нашата цивилизация и ще го съпътствува, докато съществува човешко общество. Защото музиката е обич към човека, тя е призвана да му служи, да го окриля. Тя е универсалният език на разбирателството и мира и ние трябва да сме горди, че служим на нейното високоблагородно и хуманно дело.